

מסורת הש"ס

(א) וזה שיראה ז"ק, (ב) וע' מוס' [נעלה]
 (ג) מתימס: פה: ד"ה וסוף, (ד) [נעלה]
 (ה) גזר: כה: (ו) תמורה כ"א, (ז) גזר: כה:
 (ח) ז"ק: ק"י: ממוה: י"א, (ט) ז"ב: כ"א:
 (י) כסופא ז"ק, (יא) חסופא ז"ק,
 (יב) ויקרא י"ז, (יג) דשפספס על
 (יד) וסעלון כגד, (טו) [נעלה]
 (טז) במדבר י"ח, (יז) ויקרא י"א,
 (יח) וע' [נעלה], (יט) ז"ל כה שמואל
 (כ) וזו קדושה כההה י"ז, (כ"א) היינו
 (כ"ב) לרעהי ז"ק, (כ"ג) היינו
 (כ"ד) ויחזק, ז"ק, (כ"ה) שיר' ע"ה
 (כ"ו) פסח, ז"ק, (כ"ז) בלזון דמיס
 (כ"ח) ויפרושו ממעט.

תורה אור השלם

1. אַךְ אֵת זֶה לֹא תֵאבְלוּ
מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמְפָּרְסֵי
הַפֶּרֶסָה אֶת הַגָּמֹל כִּי מַעֲלֵה
גֵּרָה הוּא וּפְרָסָה אֵינָנו מִפָּרִס
טָמֵא הוּא לָכֵם: וַיִּקְרָא יָד ד

הגהות הב"ח

(א) גמ' מיפסקי לכל זבח
 ס'רלה: (ב) שם ותיחאכיל
 ס'רומה: (ג) שם אז שם אמו
 וזה שם אמו עליו זה שם אמו
 עליו ממונת כסור: (ד) שם
 ממעלי הגרה טמא הוא לכם
 להי: (ה) רש"י ד"ה וסומטן
 וכו' לעיל היא ואקדשים:
 (ו) ד"ה ואליהם כ' ל' בדוקין
 וכו' דוק שהן על העין:

רבינו גרשום

[illegible]

לֹא־שׁוּי חֲנֹנִי. דֹּאסֹר. וּלְאֲחֹי שׁוֹחֵט
 דֹּא־כִּי אִיבִיעַ לָן לְמִימֵר דְּדוֹקִין שְׁצַעֲיָן וְ
 בַּחוּץ פִּטּוֹר. וּכְלָלָא דִּירֵשָׁא לֹא אֲכַסְרִיךְ
 דִּכְּסוּפֵן דְּמִי דְּעוֹבֵר יִכְךְ אֲמוֹ הוּא שֶׁ
 הוּא: הָא צַעֲלִי מוֹמִין מִיפְרִיקִי. אֲחִסָּת
 שְׁמַעְתְּבוֹ קוֹדֵם פְּדִיּוֹן וּתְוֹלְדוֹ לֹאֲחֵר
 פְּדִיּוֹן וְכִגְוֹן שְׁתַּפְסָן לְשׁוֹם זַבְחָא דְלִילִמָּא
 קְדוּשְׁתִּייהוּ לְמִתְפַּסֵּס פְּדִיּוֹן וְכִשְׁהוּ
 מִתְפַּסִּין לְשׁוֹם זַבְחָא אִין מִתְפַּסִּין לְכָל זַבְחָא
 שִׁירָזָה הָא לְשׁוֹם אֲמוֹתוֹ זַבְחָא מִתְפַּסִּין.
 וְהִיכִי מִשְׁכַּחַת לֵה פִירוּשָׁא הוּא כְּלוּמֵר
 הִיכִי מִשְׁכַּחַת פִּירוּשָׁא דְּמִילְתָא דְּמִשְׁמַע
 צַעֲלִי מוֹמִין נִפְדִּין וְלֹאֵם זַבְחָא אֲחֵר לֹא
 יִתְפַּסִּים אֲלָא הִיכִי עֵבֵד דְּכִסְפֹּל
 לְשׁוֹם אֲמוֹתוֹ הַזֶּה וְנִפְדִּין בְּמוֹמֵן כְּשִׁיפּוֹל
 בְּזָהָן מוֹס: יִנְמָא סְהוֹי סְיוֹנְצָא דְּרַב
 הוּנָא. דֹּאֲמֵר לְעִיל [טו:] כּוֹנֵס לְכִיפָּה וְהֵן
 מִתִּים: וְאִיִּידִי דְּהֵי יִרְשָׁא נִפְדִּין מִמִּיִּים.
 דְּחִידוּשׁ הוּא דֹּאֲפִילוֹ מִמִּיִּים נִפְדִּים:
 [הו:] שְׁתַּפְסָן בַּחוּץ פִּטּוֹר. סִפְדָּא דְּרִיבִיתָא
 לְעִיל [טז:] (א) אֲקִדְשִׁים סִפְדָּא הִקְדִּישׁ
 מוֹמֵן קִרְיָא וְאֲפִילוֹ הִכִּי פִטּוֹר דִּלִּין מִיִּבִּין
 עַל שְׁחִיתָת חוּץ אֲלָא עַל הַמִּתְקַבֵּל
 בְּפִנִּים כְּדַתָּן בּוֹזְחִים בְּפִרְק פֶּרֶת
 חֲסִתָּא (דף קז.) צַעֲלִי מוֹמִין בִּין
 קְבוּעִין בִּין עוֹבְרִין שְׁהִקְרִיבִין בַּחוּץ
 פִּטּוֹר וְהִמְפִּיק טַעְמָא מֵהֵאִיר קִרְיָא וְאֵל
 פֶּתַח אֲוֵר לִמְוֶעֶל הָא הִבְזִירוֹ הָא כֹּל שֶׁאִינוֹ
 רָאוי לָבֵא אֶל פֶּתַח אֲוֵר מוֹעֵד אֲלָא
 חִיבִין עֲלִיו: רַב הוּנָא מַסְנִי חִיבִי. כְּדִקְתִּי
 מִתְנִי [יז:] וְמוֹקִי לֵה דְּדוֹקִין שְׁצַעֲיָן.
 דְּמִתְקַבֵּל בְּפִנִּים הוּא: וְאִילִינָא דְּרִבִּי
 עֲקִיבָא דֹּאֲמֵר. בְּשִׁחִיתָת קִדְשִׁים
 בְּפִי הַמְּזוֹחַ מִקְדָּשׁ (דף עז.) אִם עֵלֹ
 לֹא יִרְדּוּ. דוֹקִין טִי"ל כְּגוֹן (רִשְׁעִי מ)
 הַנּוֹטֶה כְּדוֹק שְׁחִיתָתָא לֹא יִרְדּוּ אִם
 מוֹמֵן נִיבֵר כֹּל כִּי הֵן תָּנן בְּפִנִּים
 בְּפִי הַמְּזוֹחַ מִקְדָּשׁ הִרְאִיו לוֹ (דף עז.)
 ר' עֲקִיבָא מַכְשִׁיר בְּצַעֲלִי מוֹמִין כְּלוּמֵר
 דֹּאֵם עֵלֹ לֹא יִרְדּוּ וְאֲמֵר רַבִּי יוֹסֵת
 גִּבְמָ' [שם עח:] לֹא הִשְׁעִיר רַבִּי עֲקִיבָא אֲלָא
 דְּדוֹקִין שְׁצַעֲיָן הֵאֱוִיל וְכִשְׁמִין. בְּצוּפֹת
 הוּא שְׁקֵדֵם הַקְדִּישׁ אֶת מוֹמִין. לֹא
 (א) דוֹקִין שֵׁשׁ לוֹ מוֹס בְּעַפְעָפִים וְלִהְיֶה
 קִרְיָא לְעַפְעָפִים דוֹק' עַל הָעֵין כְּרַקִּיעַ
 דְּהִכִּי אֲמַרְיָן בְּסַפְרִי אֲגוּדוֹת הָעֵין
 דוֹמֶה לְעוֹלָם קֶטֶן הַעַפְעָפִים (ב) כִּגְד
 הַרְקִיעַ וְהַחֲמֹזֵן כִּגְד הָאֲרֵץ הֵאֲלֵקֵן
 שְׁמִקְרָף אֶת הָעֵין כִּגְד יֵם אֲוִקִּינֹס
 סֹבֵב אֶת הָעוֹלָם וְהַשְׁחֹר שְׂבֹז הוּא
 עֲגוֹל דוֹמֶה לְגִבְלָא חֲמָה: קְדוּשָׁא דְּחוּיָא.
 כְּכַר נִפְדִּי: וְיֵאֲלֵנוּ בְּמוֹמֵן. יִתְמִינוּ
 עַד שְׂיוּמוֹ וְיֵאֲכֵלוּ לְבָעִלִים כְּכֹזֵר
 וְיַעֲשֶׂר שֶׁאִין נִפְדִּין אֲלָא נֶאֱכָלִין בְּמוֹמֵן.
 אֲלֵמָא כִּיּוֹן דִּלָּא מִזִּי קִרְבִּי דֹּאֲמֵר
 בְּחִסָּת תַּמּוּרָה (דף ע"ה: ז') אֵךְ כְּכֹזֵר שׁוֹר
 וְגו' הֵן קִרְבִּיּוֹן וְאִין תַּמּוּרָתֵן בְּמוֹמֵן
 נֶאֱכָלִין בְּמוֹמֵן לְבָעִלִים הִכִּי נִמִּי יַעֲשֶׂה
 הִכִּי: וְהָא בְּחֵמָה לֹא אֲלֵמָא לְמִיפְסָא
 פְּדִינָה. הֵילֵכֵךְ מִתָּה: מִיָּין לְפַמּוּרָה

חזק דחייב לא אחרונין משום
 ד סיפא קמי לקמן השומטין
 ומימי חלבו דשרי דהשתא ולרן
 כל שכן חלבו דמיא בעלמא

 לאתויי חלבו אמר מו
 מתפיסין לכל זבח שרי
 מיפרקי הא בעלי מומין
 הוא דאין מתפיסין הא
 משכחת לה דמתפי
 במומן נימא תיהי ת
 לך רב הונא ה"ה
 נפרין ואידי דתנא רי
 נמי סיפא אין נפרין
 רישא לכל זבח שריצ
 זבח שריצה: והשוח

הונא מתני חיבי ומו
ואליבא דר"ע דאמר
לפני פדיונו בין לאחרי
אמר ר"ג אמר רבה ב
פדיונו מתה מאי טעמא
מכח קדושה דחוויה
אלימא למיתפס פדיו
לה רב עמרם (ג) ות
וכי פ מה בין זו לתמו
"תמורת בכור ומעשה
סוף כל העולם הרי ד
במומן לבעלים אמר
עליו וזה שם אמו ע
בכור ומעשר מיקריא
מיתאכלן לבעלים אף
שם אמו עליו תמור
קדשים לא מיתכלי א
נמי לא מיתכלי אלא
למיתפס פדיונה תניא
= לתמורת פסולי המ
לומר ממעלי הגרה נ
לחמש חטאות מתות
טמא נפקא תניא נמי
מתות תלמוד לומר
חמש חטאות מתות
כי אתא קרא לתמורת
הילכתא היא (א) וכל
רועה אלא לעולם
ואצטרך קרא ואצטר
הוה אמינא לרעייה
ואי מהילכתא הוה
איכרי ואכל מהני ו
איכא לאו ליבא קמ
ואיבעית אימא לאק
גרה לדבר הבא ממפ
במיתה אף כאן במ

שנפדו הקדשים המפיסין ז
דבר שיש בו סימני טהרה ואס
שם לא קרב בדבא הלך ממור
ות היינו אחת מחמש חטאות כ
משהשיב בחטאות הממותה **מלת**
משה חטאות הממות: **מלת**
ו כי חזלו וזותן ולדות שיי

הלוקח עובר פרתו פרק שני בכורות

ותמורה ש'אחר פדיונו בתה. ואם תאמר מאי שנא מולדות דאיעבר ואמיליד לאחר פדיון דחשבין לעיל ולד כצי ואיל"ז יש לומר דולדות אין בהן קדושה אלא מכא זמן וכיון שנפדית פקעה קדושתו לגמרי ככ"ז וכאיל ואע"ג דליכא איסור גזיה ועבודה

אין כח לאיסור מועט ^(א) כזה שיחול על ידו קדושה על הולדות אבל תמורת קדושה ^(ב) (בההיא) וכיון דגלי קרא שחלה על צנעת מוס קצוה חלה ה"ה לאחר פדיון אלא דלא קרבה אבל תמורה דלפני פדיון קרבה ועדיפא מולדות דלפני פדיון דליכא מ"ד לעיל לרביה וכן מוכח לשון הקונטרס דבסמוך גבי מנין לתמורת פסולי המוקדשין שמתה ופי' רש"י כגון לאחר פדיון דלא מצי למקרב והא דאשטרך קרא דמעלי הברה בסמוך ללאו אחא דמסבירא ידענו דלא קרבה כדאמר רב נחמן תמא וכו' אמר בסמוך קרא חמש חטאות ועוד יש לפירש דגריא וסבירא כריכי דאי לאו קרא הוה אמינא לא קדשה כלל כנצי ואילן כולדות דאיעבר ואוליד לאחר פדיון ואי לאו סבירא הוה אמינא ^(ג) ייעה וטמא הוא דקרא ^(ד) הוה ימתין עד שיהא טמא ויפול זו מוס כדפי' הקונטרס בסמוך והא פדיון רב עמרם ותיכיל צמומה לצניעין אסבירא דרב נחמן פריי: תלמוד יומא מסעריה הגרה:

והא דדרשנין בפ"ק (לעיל דף
 (א) יש לך דבר שהוא מעלה גרה ואי
 אתה אוכלו כגון טהור שנוגד מן
 הטמא הם דריש מרישיה דקרא ואת
 אלה לא תאכלו והכא דריש מסיפיה
 דקרא טמא הוא לכם יא אי נמי תרי
 קראי כתיבי: **אִלָּא** כי אתא קרא
 דתמורת אשם. והכי פירושו דברייתא
 מנין לטמא טהרות ממות וכנגדן בלשם
 רועה וטמא הוא היינו שרעה עד
 שיסתאב כדפריש הקונטרס:

כ שבחמאת מזה באשם רועה.
אומר רבינו תוס' דרעייה מדרבנן
היא ולפי שתקנו כהמים ערייה נקט'
בכל דוכתא צאשם רועה אצל הילכתא
הכי צאשם מדאורייתא דכל שבחמאת
מזה צאשם קרב עולה דלדמר
בפסוקים שצליה (סוף) פירק אלו דברים
(97 עג.) אשם שנימק לרעייה ושחמו'

בַּחֲמָאֵת מֵתָה בְּאִשֶּׁם
בְּמִשְׁ חֲטָאוֹת מֵתוֹת
הַיִּלְכֵתָּהּ דָּאִי מִקְרָא
מִזִּ"ל הַיִּלְכֵתָּהּ לְמִיתָה
אֲמַיְנָא הֵיכָא דְעֵבֵד
זֹשׁ חֲטָאוֹת אִיסוּרָא
זִמְעָה לֵן דְּאִיכָא לֹא
זִי דְבֵר הָבָא מִמְעֵלִי
זִי דְפִרְמָה מִלְּדָלִי

כֶּסֶר לַעֲוֹלָה וְשֵׁן פִּירְשֵׁי לָהּ:
פִּי הָעֵמִיד וְלִדְרוֹת תַּחַת אֲמוֹתֶיהָ.
פִּירֵשׁ הַקּוֹטֶרֶס שֶׁפָּתַח
לֹא הִפְתָּח לְהִיט לֹא כֹחַ בְּזִלְדוֹת וְאָמַר
לֹא אִם יָמוּתוּ בַּהֲמֻמוֹת תִּטּוֹל הַיִּלְדוֹת
הַמִּגִּיעוֹת לַחֲלָקִי וְיֵהָא תַּחַת יָדִי עֲבָדוֹת
דְּמִיִּס וּבִפִּירוּשׁ מִשְׁמַע בְּגִמְרָא כְּמוֹ
שֶׁפִּירְשֵׁי לָשׁ אֲבָל בְּחֻסְפָּתָא קִטְנִי
מִמּוֹ הָאֵמָהוּת וְהַעֲמִיד הַיִּלְדוֹת:
אֵין

ה: מתני' ^סהמקבל צאן ברזל מן העובד כוכבים ולדותיהן

וורה דלא מנא למיקרב: ממעלה הגרה טמא הוא. דסיפיה דקרא באכילה ואינא וז תמורת פסולי המוקדשין: חמש טהאות. מפרש בתמורה לא קרבה והא טמא דקרא הי"ק הניחוהו עד שיהא טמא כלומר שיפול ת: לא ליכא. דאין עובר בלאו: דאיכא לאו. לא תחלו ממעלי הגרה י: דבר הבא ממעלי הגרה תמורת פסולי המוקדשין לאחר פדיון דנפקא מקבל לאו ברזל. ששם לו עובד כוכבים בהמותיו בדמים קרובין ולתת להן עד אותו זמן יהיו ביניהם: וילדותיהן פטורין. מן הצבורה: ולדמותיהן

שחתמורה חלה עליה קרושה בכל מהרה יותר מולד דרז ולדות שלאחר פיריון גבי ולד בעלי מוכין
לרעה ואילו המרות בעל מום היה נראה לר"י שקריבה לזכר. [ס א נמי היה חורק קריבה עורב כפי ר"י
הקדמות אמר וא"ת ואלו המרות אלא שמה אלה נדברנו על היתר קריבה עורב כפי ר"י
משמע שניתה קריבה במשפטם אלא לרעה אלא זו למיתת וזו לזכר ולזה דפי' הקונטרס פירוש
המורה ונזהר איש אל קרב הילכך המורה אלא קריבה והאי שמא דקראי קדמיה דהיתוחזר דשניה מה
הקונטרס וזו אלא קריבה אלא צטריך אלא המרות אלא קריבה וזואל למיתת ולזה פריך ואלו
ל"ג דלא משמע שהיה טועה בכך מחלה דחיל המרות אלא למיתת לזה היה שם אלא בהא דמפי'
לכן נאמר כפירושם קמא:

עין משפט
גד מצוה

ל א מ"י פ"ד מהלכות תמורה
הלכה ו:
ה"א ב מ"י פ"ג שם הלכה ד:
ה"ב ג מ"י פ"ד מה"ל פסולי
המוקדשין הלכה א:
ה"ג ד מ"י שם הל' יד:
ה"ד ה מ"י פ"ד מה"ל צטורות
הלכה ב סמג עשין ר"א
תוס"ע י"ד סימן שכ סעיף ו:

לעזי רעט"י

טייל"א [טייל"א]. קרום על
העין שמצמצם את הראייה.

מוסף רע"י

דאמרא אס עלו לא ירדו. הלכן
היולו וצפסו אל ירדו, חייבין
היו ליהוה. (חזקוני' פסוק)
הרי לא קדשתיך כחור
במזבח, שלא יומדו באשטילי לאחר
שנפלו בן חמט ופסדו. (תמורה' א'
ב') כן צומוס מהות באשם
ירדעה. עד שיזום וימכר ויפלו
דמיו לקח המזבח, עולה שפר דרש
ועודנה להכניסו, או מדרש דרש
היודע שיש שפלות וצמחמה,
ויכל זמן שהוא חס אינו יואל לחולין
לימכר, לפיכך ירשע והוא מעצמו
אין יכול להצטור מחסם לעולה
(ב"ק פ"ג).

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]